



# ASTROLOGI: BOWIES HIMMEL

ALEXANDER KIEDING

*Bowies fysiska och andliga näring var under denna period en smula ensidig – han levde på mjölk, röda paprikor och kokain, samt sträckläste ockultisten Aleister Crowley – men är det hela förklaringen till hans paranoida och ångestridna förhållande till de fördolda dimensionerna?*

*Det finns även en himmelsk orsak. Den heter Kiron i Skorpionens tecken samt även i Skorpionens hus, det åttonde huset.*

## ASTROLOGI: BOWIES HIMMEL

ALEXANDER KIEDING

# Astrologi: Bowies himmel

CULTURA ÆTATIS

*Cultura Aetatis* — vi vill bidra till att skapa en kulturens tidsålder. Vi ger inte ut böcker som får dig att förstå samtiden; vi ger ut böcker som får dig att förstå att samtiden är onödig.

Det är inte en handling av trots när det gäller den dominerande inställningen till böcker och bokmarknad. Det är en handling av trots mot *alla* dominerande inställningar.

Kultur är för oss inte bara en fråga om de konstnärliga verk som skapas — det är också en fråga om hur vi lever, producerar, bor och älskar. Våra seder och mentaliteter. Vi vill återknyta till och återskapa det antika, västerländska kulturarvet där allt detta var en enhet. Det gör oss nödvändigt samtida..

---

© Cultura Aetatis, 2024

*Författare:* Alexander Kieding

*Titel:* Astrologi: Bowies himmel

*Utgivare:* Cultura Aetatis

*Art Director:* Lars Winterstrand

## Förord

En av vår tids moderna astrologer heter *Alexander Kieding*, författare till *Astrologi: maktens hemligheter* (2023, Cultura Aetatis). Med hjälp av himlakropparna studerar han sedan många år just ödets inverkan på människor maktens hemligheter bland historiska såväl som nutida personer.

Kieding har förmågan att fördjupa känslan för personerna vars horoskop han ställer. Han ger läsaren en bredare insikt om människorna och deras handlingar, något som förstärker porträttet, ger färg till de omskrivna personernas plats i samhället och hur de påverkar världen under sin tid på jorden. En ögonblicksbild av vår tids människor med makt.

Istället för stora målningar på eldbelysta grottväggar, och inhuggna figurer på släta klippväggar, använder Kieding sin blyertspenna för att locka fram bilder på hur ödet kan se ut. Han skulle absolut platsa på en fjärran savann när världen ännu var ny, långt där borta vid tidens horisont. En insiktsfull teckentydare som leder de sina i jakten på gott byte och en trygg, förutsägbar framtid.

Jag är övertygad om att du får lika stor glädje av att läsa *Astrologi: Bowies himmel* (ej tidigare publicerad) som jag har haft att, tillsammans med Kieding, skapa boken *Astrologi: maktens hemligheter*. Du hittar den på [aetatis.se](https://aetatis.se) (*svartvita illustrationer, inte som här i färg*), och med den i handen förstår du bättre hemligheterna bakom just människor med makt. Det är min egen förutsägelse ...

*Lars Winterstrand, Stockholm, 2024*



# Astrologi: Bowies himmel

*Alexander Kieding*

*Something happened on the day he died  
Spirit rose a metre then stepped aside  
Somebody else took his place, and bravely cried  
(I'm a blackstar, I'm a star's star, I'm a blackstar)*

(»Blackstar», 2016)

*Look up here, I'm in heaven  
I've got scars that can't be seen  
I've got drama, can't be stolen  
Everybody knows me now*

(»Lazarus», 2016)

Albumet *Blackstar* var Bowies svanesång. Det släpptes samma dag Bowie påbörjade sitt sjuttionde levnadsår, den 8 januari 2016. Två dagar därefter korsade han tröskeln. Och gjorde därmed sin död till sitt livsverks krona. Ingen kan stjäla hans drama. Alla kan känna honom. Han är överallt nu.

## *Vem var denne Starman?*

The Man Who Fell to Earth. Starman. Major Tom. Blackstar. *David »Bowie» Jones* kände sig mer hemma i stjärnevalvets pleroma än i den jordiska jämmerdalen. Hans musik var sällan direkt varm, den var mer som finfördelad hetta, *cold fire*, kanske som vackra stjärnor, även om många av hans musiker vittnar om hans vänlighet och omsorg, speciellt sedan han blivit drogfri. Det vi mest förknippar med Bowie är det han själv mest förknippar med skörlevnad, kokain och kanske med föreställningen om att vara en bodhisattva, en kosmisk ljusvarelse med en mission.

Bowies direkta inflytande på sin samtid är givetvis begränsat, men hans indirekta inflytande är större än man först tror. Det tog ny fart i och med hans avskedshälsning *Blackstar*. Men om allt det

där har det skrivits oräkneliga artiklar och närmare 200 böcker. Själv skrev han ungefär 1 500 låtar under sin karriär; drygt hälften spelades in, många skrev han för andra artister.

Här skall vi främst undersöka något annat. Något Bowie själv stod närmare, nämligen frågan om hans kosmiska ursprung. I vilken himmelsk aura sveptes denna märkliga människa med sitt första andetag? Vad är hemligheten bakom hans utstrålning? Är han litet mer rymdvarelse än gemene man? Rentav rymdmonster? Hur förstod han sin samtid, och hur förstod han sig själv? Och hur förstod han sin roll i sin samtid, 1947–2016?

Den klassiska bilden av en trollkarl insvept i en djupblå, stjärnbeströdd mantel må vara en smula Disney, men är i grund och botten inte så dum ändå. Om vi tänker oss att en Bowie vore insvept i en trollkarlsmantel, så skulle den ha stjärnorna precis så som de stod när han föddes. Eller om han i sin, möjligen tibetanska, mysterieskola genomgått en klassisk invigning med en rituellt iscensatt död och pånyttfödelse, så kanske han som tecken på sin mästarvärdighet skulle tilldelas en mantel med den konstellation som rådde den stund han av sin hierofant drogs upp ur djupen för att återfödvas in i sitt eget liv.

Dessa exotiska liknelser har en viss relevans i den autodidakte Bowies fall. Han var tämligen beläst, hade ett resebibliotek med 400 böcker, och på hans 100 bästa-lista fanns, förutom psykologiska och politiska verk av *R.D. Laing*, *George Orwell*, *Camille Paglia* och andra, flera ockulta verk som exempelvis *Edward Bulwer-Lyttons* (han med »Det var en mörk och stormig natt») klassiska *Zanoni* (1842) och *Éliphas Lévis* standardverk *Transcendental Magic* (1856). Den rastlöst skapande Bowie var en läsare och tänkare.

Såg han sig som magiker? Tidvis, troligen. Och inte utan skäl. Få kunde fänga och trollbinda en publik som Bowie. Magi och makt är släkt. Såg han sig som maktmänniska? Sannolikt. I sången *Star*, från albumet *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders From Mars* (1972), förkunnar han oblygt:

*Sonny wants to turn the world,  
well, he can tell you that he tried  
I could make a transformation as a rock 'n' roll star*

(»Star», 1972)



Det var ett rationellt beslut att påverka via konsten snarare än via politiken. Och konsten var så mycket mer än lyrik och musik, det var hela hans uppenbarelse. Bowie såg sig själv som en teater, men en teater i ursprunglig mening, som en uppenbarelse från en högre dimension, som ett himmelskt monstrum som kan penetrera dekadensen och vara ljuset i mörkret.

Inga små ambitioner.

David Robert Jones var för skygg för scenen. Vi kommer att se det i hans himmel. Men de masker, lösnäsor och lustiga hattar, de scenpersonligheter han skapade var desto mer utmanande och gränsöverskridande. Och grunden för Ziggy Stardust, Major Tom, The Thin White Duke, Aladdin Sane (A Lad Insane), Halloween Jack, Soul Man, Pierrot och de andra ända fram till The Blind Prophet är inte Jones, utan hans alter ego Bowie. Jones sjöng till exempel varken gärna eller i egen uppfattning bra, men Bowie sjöng som en gud. *For I realized that God's a young man too*, som Bowie sjunger i den filosofiska *The Width of a Circle*.

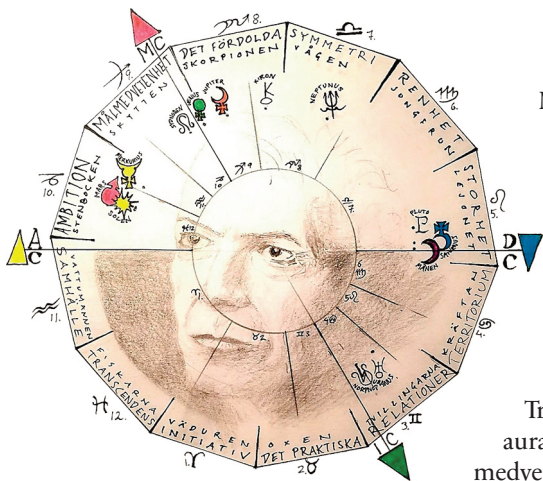
Den gotiska romanen *Zanoni* innehåller ett dramatiskt kapitel om ett fasansfullt väsen, Väktaren på tröskeln, vars uppenbarelse utgörs av allt man blundat för i sitt eget väsen. I sagda sång möter han Väktaren:

*Then I ran across a monster who was sleeping by a tree  
And I looked and frowned and the monster was me*

(»The Width of a Circle«, 1970)

Vid varje legitimt gränsöverskridande möter man denna gestalt. Även när man frågar samvetet om det är okej att se in i en annan människas inre, som vid en astrologisk karaktärsanalys. Därav denna inledning.

Visst, Bowie är nu död och hans väsen omger sig inte längre med denna mantel, aura eller halo. Men den präglar Bowies verk och dess verkningar. Känner vi den minsta respekt för Bowies märkliga konstnärskap bör vi närma oss hans himmel med en viss känsla av aktning. Vi kommer ju att få se även mörka sidor av hans väsen. Sådana som vi kanske blundar för i oss själva.



Med detta sagt har vi ett val. Bläddra vidare till annat eller bjud in Väktaren, och i dess närvaro nalkas David Robert Jones magiska nimbus; hans halo.

Alla synliga planeter är över horisonten – anmärkningsvärt för en konstnär.

### Ödets spjut

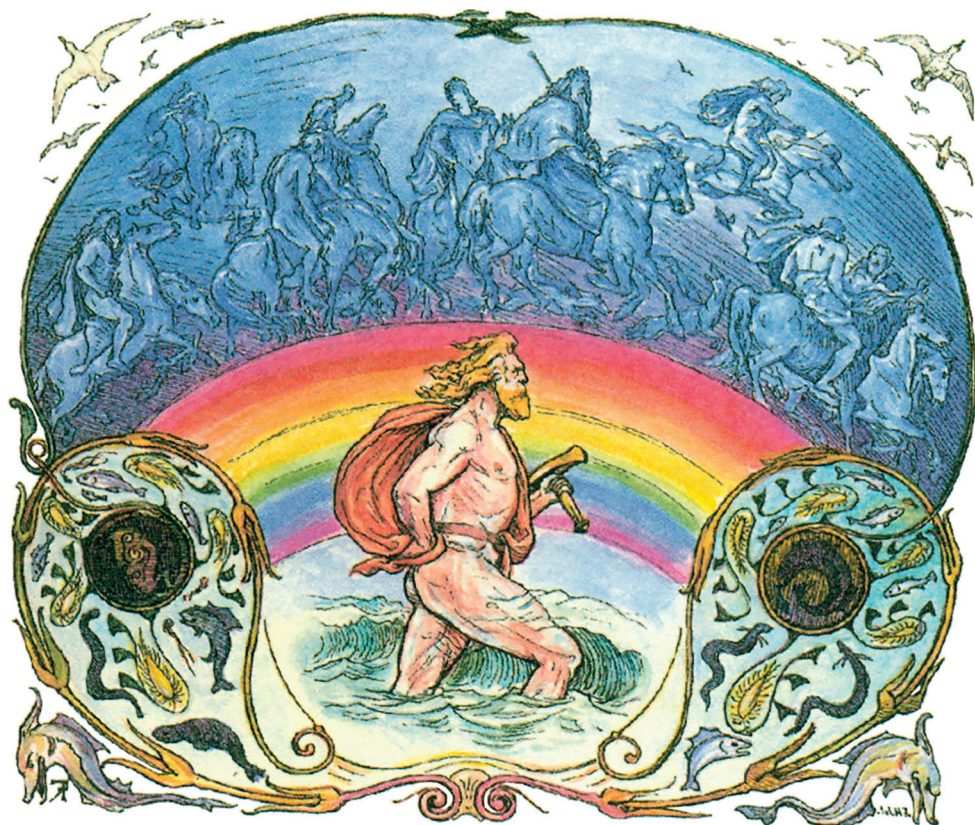
Trollkarlsmantel eller halo, Bowies aura är egendomligt fylld av självmedvetande. De flesta kreativa konstnärer har betydelsefulla delar av sin intelligens under horisonten, väl dolda för självreflektionens så ofta hämmande ljus. Bowie har bara två faktorer nere i sin underjord, men de två är talande för hans gärning: Nordnoden och Uranus i relationella Tvillingarnas tecken, i territoriella hus 4 – Kräftans hus. Nordnoden fungerar som ett ödets spjut som pekar på ens bestämmelse, vad det är man vill med summan av sitt liv. Uranus tvingar oss till nytänkande, genom att göra de normala tankarna otänkbara.



Nordnoden och Uranus i Tvillingarna, Hus 4.

Nordnod och Uranus. Öde och otänkbarheter. Låt oss ha detta par i bakhuvudet när vi med samvetets väktares välsignelse låter blicken svepa längs den höga bågen i skyn, alltså Bowies himlavalv, från horisontens AC till DC via MC i höjden. Bågen är som regnbågen från öster till väster, och Väktaren är till denna båge

som en Heimdall som upplyser Bowies livsrum. Väktarens namn, Heimdall, betyder just det: Den som åskådliggör livsrummet. Låt så Heimdall se dig i ögonen, låt hans närmast biometriska blick visa om du med samvetet som biljett kan få komma med på denna hisnande resa.



Den som åskådliggör livsrummet, Heimdall, som väktare av himlabrons tröskel.

Himlabron, »Bifrost», är vår kulturs bild för de himmelska intelligensernas väg över vårt livsrum, och den vaktas av det stundom obehagliga klargörandets stränga väsen så att ingen obehörig skall ställa till det genom att låta barnslig nyfikenhet styra stegen över tröskeln. Ovan ser vi en mer »astrologisk» bild av samma vy, så som den var när David Robert Jones drog sitt första andetag och fick sin kosmiska prägel.

### *Ekliptikans regnbågsbro*

Notera först och främst att varken Kiron eller Neptunus, lika litet som Uranus, är synliga himlakroppar. Liksom Uranus i djupen är de (för ögat och därmed det inre medvetandet) osynliga. Man kan bara varsebli dem indirekt, via teleskop. Det första vi har att göra är därför att bortse från Kiron och Neptunus, trots att de är utritade. Kiron var för övrigt inte ens upptäckt när David Robert

Jones föddes 1947, den upptäcktes 30 år senare. Men vi återkommer till dem.

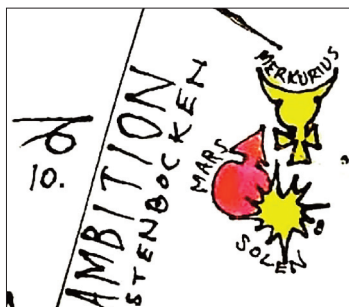
Vi ser alltså tre konstellationer. Den mest påtagliga är den första vi ser om vi börjar i österrand, nämligen den tredubbla konjunktionen mellan solen, Mars och Merkurius. Solen och Mars är bara en grad från varandra, och detta säger en hel del om David Bowies oerhörda driv.

*She's so swishy in her satin and tat  
In her frock coat and bipperty-bopperty hat  
Oh God, I could do better than that*

(»Queen Bitch«, 1971)

### *Jagets triad*

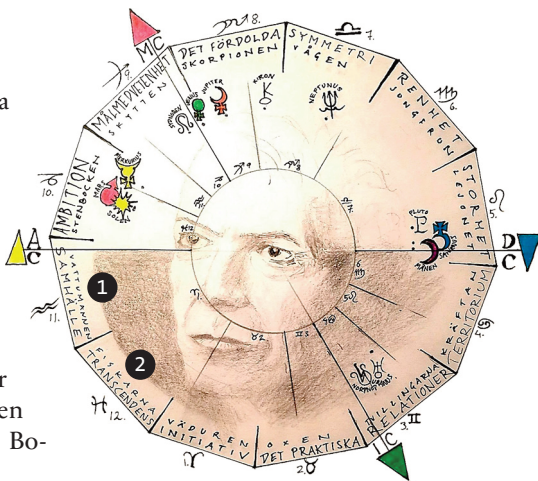
Bowie uttrycker sitt jag på ett kraftfullt sätt, rakt igenom alla filter av masker, lösnäsor och konstiga texter där ord och meningar i en meningsfull berättelse tycks vara isärklippta och hopfogade igen litet på måfå (en teknik han faktiskt experimenterade med en tid). Även om texterna periodvis är obegripliga för ett analytiskt sinnelag, så får man en känsla av att något djupt meningsfullt kommuniceras. Mars är dådkraft, erövringskraft, och Mars är där han har sin jagkänsla. Merkurius, ett tuppfjät längre bort men fortfarande i samma aura, är intelligens i form av kommunikationskraft. Och alla dessa tre samverkar som en kraft. Denna kraft kanaliserar ambition. Bowie vill något, menar något, försöker förmedla något, har något på hjärtat. Och det kan inte uttryckas i ord, i alla fall inte enbart i ord.



Zoomar vi in så ser denna jagets triad ut så här – triaden jagkraft, erövring och kommunikation.

För att ytterligare nyansera denna explosiva triad av uttryck och ambition visar det sig att Merkurius, kommunikationens intelligens, verkar ur en annan miljö än Mars och solen, nämligen sociala

hus 11, medan den martiala erövringskraften och den solära jagkraften nästan kryper under huden på de han möter genom att verka i det gränsöverskridande hus 12, soluppgångens hus, där man har direktkontakt i känslan, inte indirekt via tolkningar och gissningar. Att de verkar ur olika hus men i samma tecken bidrar till det dubbeltydiga i Bowies uttryck.

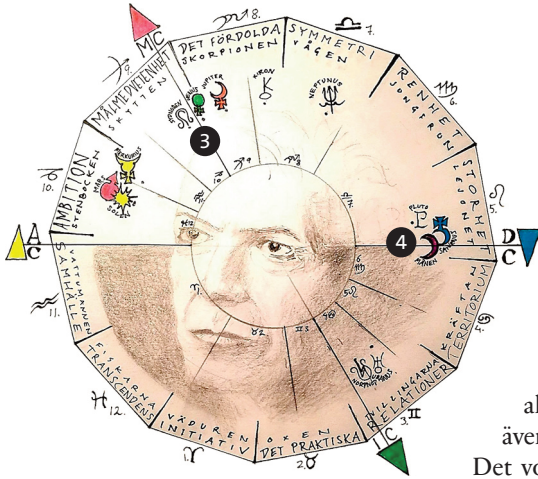


Det kan vara litet svårt att veta hur hjärtlig han egentligen är. Att han vill något står emellertid alltid klart, även om det kan vara oklart vad det är han vill. Här ser vi hur hus 11, med Vattumannens karaktär, ger präglet åt den merkuriala intelligensen (1), medan hus 12, med Fiskarnas karaktär, ger präglet åt vinnar- och närvarokraft (2).

### Janus triad

Om vi nu låter blicken vandra vidare längs ekliptikan, alltså längs den båge i vilken solen och de andra himlakropparna vandrar över himlavalvet, så kommer vi till den andra klustret. Det är i söder, vid MC. Alldeles öster om MC har vi *sydnoden*, som inte är en himlakropp utan en geometrisk punkt. Den visar var ens trygga plats är. Ens egen ringhörna. I Bowies fall befinner sig denna plats där skönhetsens intelligens är, och där man har lika bra utsikt över världens vimmel som inblick i själens djup. Där man är guden Janus.

Även här går det gränser mellan de faktorer som präglar Bowies medvetande, trots att de talar som en enda intelligens. Den här gången är det både mellan två hus och två tecken. Myshörnan, sydnoden, är i ambitiösa hus 10, medan skönhetsens Venus och visionens Jupiter är i det målinriktade hus 9. Ty, ja, mål och ambition är inte alltid samma sak. Det är faktiskt två helt olika saker. Mål i denna mening har att göra med ideal. Och man kan absolut vara ambitiös utan att ha ideal. Bowies trygghet är i att han är ambitiös. Inte i att han har ideal.



Men ideal har han, inte minst estetiska ideal, och detta präglar hans veneriska intelligens både från husens mer jordiska och tecknens mer kosmiska sfärer. Venus rör sig nämligen precis i den lilla överlappningen mellan Skyttens tecken och Skyttens hus. Inte så konstigt då, kanske, att allt han rörde vid blev så vackert, även om det inte föll alla i smaken.

Det vore en omöjlighet, och denna omöjlighet illustreras nog ganska väl av det faktum att hans inre blick, hans visionära gåva, var riktad rakt in i det fördoldas stundom skrämmande sfär.

Skorpionens tecken, och allt som aktualiseras av det, kanaliseras in i hans medvetande som drömmar och visioner av Jupiter. Alltså: trygga hörnan, sydnoden (3), är i ambitionens hus och i målmedvetenhetens tecken. Samtidigt delar denna hörna sin atmosfär med skönhetens Venus, helt och hållet präglad av just målmedvetenhet, som i sin tur delar livsluft med visionära Jupiter, som ser in i det fördolda; in i tillvarons djupare skikt.



Låter det inte precis som den sortens frihet Bowie såg som sin livsluft, och ur vilken han skapade? Eller som sista raden i sången Lazarus:

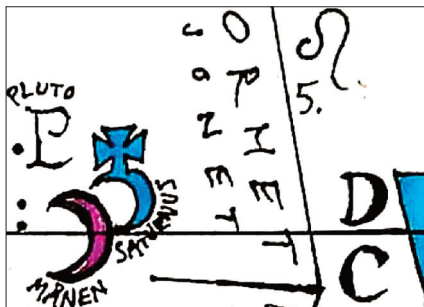
*Oh, I'll be free  
Just like that bluebird  
Oh, I'll be free  
Ain't that just like me?*

(»Lazarus«, 2016)

## Döden

Vi låter nu vår siarblick svepa förbi det klösande spöket Kiron, också i Skorpionens tecken men även i Skorpionens hus, svepa förbi även den gäckande havsguden Neptunus i Vågens tecken (och Skorpionens hus) för att landa vid den sista av de tre kluster som präglar Bowies himmel (4).

Detta kluster utgörs av två synliga planeter och en osynlig. De synliga är den fjäraste av de synliga, Saturnus, och den närmaste, den som på sätt och vis är en del av jorden själv, nämligen månen. Den osynliga är dödsängeln Pluto. Alla tre är i



Triaden Pluto, Saturnus och månen i västerrand.

storslagna Lejonets tecken, och så nära DC att de för Bowie präglar Väktarens skrämmande väsen. Tröskeln till de fördolda dimensionerna är nämligen inte, vilken man kan tro, där Skorpionens tecken råkar vara, utan där himmel möter jord i väster. Solnedgångens heliga ort. Och där var nu inte solen, men väl månen, och bakom den Saturnus. Strax ovanför svävade, fastän osynlig, Pluto.

Kort sagt, Bowie hade känsla för döden. Men den var inte trevlig, inte ens lockande; den var skrämmande och hela tiden närvarande.

Den som känner till något om hans levnad vet att Davids tio år äldre halvbror, *Terence Burns*, som han innerligen höll av och såg upp till, satt och försmäktade på det skrämmande Cane Hill Asylum, förebilden för Arkham i Gotham City, var svårt schizofren och tog sig av daga strax efter han blev frigiven.

Den nervsvege Terry var Davids dåliga samvete. David kunde allt mer sällan förmå sig att besöka den allt sjukare Terry på den skrämmande och motbjudande institutionen. Terry, franskjudisk på fädernet, hade introducerat honom till allt han satte värde på, inte minst klubblivet, litteraturen, musiken och esoterismen. Med anledning av Terrys återkommande apokalyptiska skräckvisioner höll sig Bowie långt borta från LSD och andra psykoaktiva preparat.



En ung David och den vördade, plågade tio år äldre halvbrodern Terry.

Under hela den mest rastlöst kreativa perioden av Bowies karriär satt Terry på mentalsjukhuset. Bowies dåvarande fru, den drivna och initialt omtänksamma *Angie*, såg till att de ordnade picknicks i gröngräset för Terry någon helg, och att han fick permission för att besöka dem. Men han blev allt mer svärmodig och krävande, och det dröjde inte länge förrän Bowies skrivande och turnerande, samt ett gnagande samvete, tog Terrys plats. Den plågsamt vackra sången *All the Madmen* vittnar om smärtan, inte minst med sitt viskande interludium:

*Where can the horizon lie  
When a nation hides  
Its organic minds in a cellar, dark and grim  
(Organic growth, there is a much underexplored ...)  
(He followed me home, mummy)  
They must be very dim  
(Can I keep him?)*

(»All the Madmen», 1970)



Bowie, vid 23, har nu alltså något så osannolikt som fru och barn, och liksom sin lika osannolika fru ett hektiskt sällskapsliv med älskare och älskarinnor, dessutom kokain, intensiv läsning och lovande karriär. Och han orkar helt enkelt inte med sin allt galnare storebror. I stället besjunger han smärtan, våndan och vreden. Men inte genom att vråla och kvida som en Jaques Brel – Bowie älskade Brel – utan med sin egen udda elegans och precision. Den enda gången han skriker ut denna sin förtvivlan är i

*I've had my share, I'll help you with the pain.  
You're not alone*

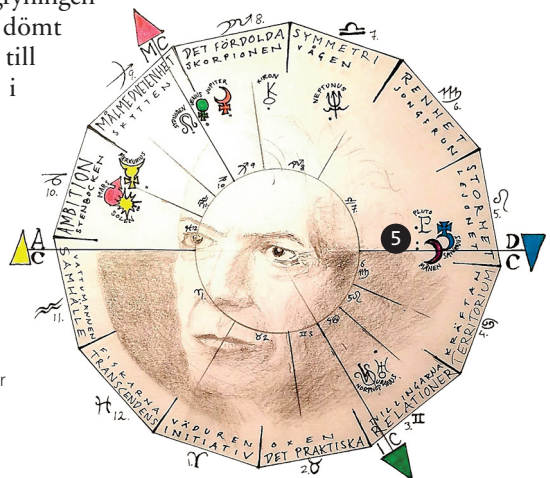
(»Rock 'n' Roll Suicide«, 1972)

Men det självmordsförsöket överlevde den jagade Terry, som alltså fortfarande, om än med benbrott, var vid liv när sången skrevs.

Även sånger som *The Wild Eyed Boy from Freecloud* (1969), om en ung tibetansk munk, Yet San, som för sin frisinna blick skall hängas i gryningen och stilla begråter byn som dömt honom, och därmed sig själv, till döden, vittnar om styrkan i denna konstellation.

Se igen hur dödsrikets konung Pluto svävar strax över gränsväktaren Saturnus och känslans intelligens månen, som är i nedan i västerrand, allt i storslagna Lejonets tecken (5).

Storslagen (Lejonet) känsla (månen) för Väktaren (Saturnus) och döden (Pluto DC).



### Spökplaneterna

Vi har härmed berört två av spökplaneterna, Uranus och nu Pluto. De andra två, Kiron och Neptunus, har vi bara snuddat vid i förbifarten. Låt oss nu se på deras betydelse i Bowies himmel.

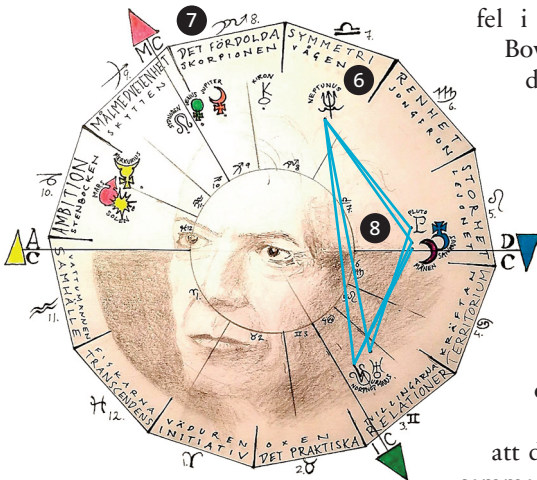
De tre spökplaneterna är de två isjättarna Uranus och Neptunus, samt dvärgen Pluto med sin tillspetsade drabant Kiron. Alla osynliga för blotta ögat. Pluto ger medvetandet om döden och därmed dold makt. Kiron ger det sting av smärta som stimulerar till ljus och läkedom. Uranus gör vanliga tankar otänkbara, vilket stimulerar oss till nytänkande. Neptunus gör något liknande för känslolivet, ger det en extra dimension där varje känsla får en komplementkänsla analogt med hur varje färg visar en lysande komplementfärg om man tittar tillräckligt länge på den. Ser den vanliga känslan något grönt svarar Neptunus med en lysande röd yta i samma form. Känner man glädje viskar Neptunus att detta är sorgligt, och omvänt. Känner man vrede: frid. Genans: stolthet. Frukta: mod. Neptunus komplicerar, fördjupar och ställer stundom till med förvirring av rent psykiatrisk grad. Detta stimulerar oss, i bästa fall, till högre vishet än det vanliga intellektets och djupare förståelse än den vanliga känslans.

Och hela David Bowies generation hade Neptunus i Vågen (6). De kände, gemensamt, att de hävdvunna normer och värderingar de fötts in i hade något fel i grunden. Specifikt för just Bowie var att denna känsla gällde de djupare, mer fördolda skikten av tillvaron.

Hus 8 är Skorpionens hus (7), och Skorpionen ger oss ett sinne för det fördolda. Det kan gälla allt från skvaller, intriger och konspirationsteorier, till extrema sexuella och konstnärliga experiment såväl som till ockulta läror och magisk praxis.

Specifikt för just Bowie var även att dödsrikets konung Pluto, som sammanlänkar Neptunus och Uranus på ett extrasnabbt sätt genom sextilerna (8), är så nära porten till dödsriket, västerrand, DC.

Dynamik mellan Neptunus, Uranus och Pluto i Bowies generation – anmärkningsvärt för en konstnär.



David var bara 13 år gammal när den då 24-åriga Terry introducerade honom till mediet *Henry Hoskins* fängslande *Helena Blavatsky*-inspirerade böcker om de tibetanska lamornas magi – kändast är väl *The Third Eye* (1956), som fick en hel generation att fascineras av »tibetansk buddhism» – om än i en form som tibetanerna själva inte kände igen.

Och han var nyss fyllda 17 när han först mötte en livs levande lama, *Chime Rinpoche*, som just flytt Tibet och undervisade i England. Den ivrige sjuttonåringen klev helt enkelt in på det nyöppnade Tibet House i London och den nyanlände, saffransklädda munken frågade på sin brutna engelska »You are looking for me?» men den överspände ynglingen hörde vad han ville höra, ett ödesmättat påstående: »You are looking for me». Chime hårdtränade den unge, ivrige kandidaten under flera månader. Precis när ynglingen var redo att raka skallen och avlägga munklöftena kom en överraskande tvärvändning, men inte från David: munken manade kandidaten att, för att nalkas målet för sin karmiska strävan, vända buddhans väg ryggen och istället följa musiken. Enligt vissa biografier var det laman som liknade David vid den till hälften tveeggade Bowie-kniven.

Klart är i alla fall att mötet med Chime var avgörande för Davids ödesväg. Bowies första skiva kom ut ett par år senare, och låten *Karma Man* (1970) handlar om den lugne laman, *Silly Boy Blue* (1967) om den allt för ivrige kandidaten, liksom *Wild Eyed Boy from Freecloud* (1969) om Tibets öde.

Denna start på en osannolik karriär av att följa musiken har allt att göra med Neptunus och Uranus. Hoskins häpnadsväckande historier om tibetanernas hemliga klosterliv är det numera inte så många som tar efter bokstaven. Tvärtom avfärdas de i dag som fantastiska skrönor och påhittad smörja. Men när de publicerades, under 1950- och -60-talet, var Tibet ett medeltida sagorike omsvept av ogenomträngliga moln av mystik. Den enda rapport som kommit från Tibet var den synnerligen nyktra SS-mannen *Heinrich Harrers* detaljerade krönika *Sju år i Tibet* (1952), och där fick man inte veta något om munkars magiska praxis, eller egentligen ens deras för oss så exotiska världsbild.

Hoskins böcker, som han skrev under pseudonymen *Lobsang Rampa*, är i samma genre som *Carlos Castanedas* böcker om den mexikanske medicinmannen Don Juan och hans magiska värld.

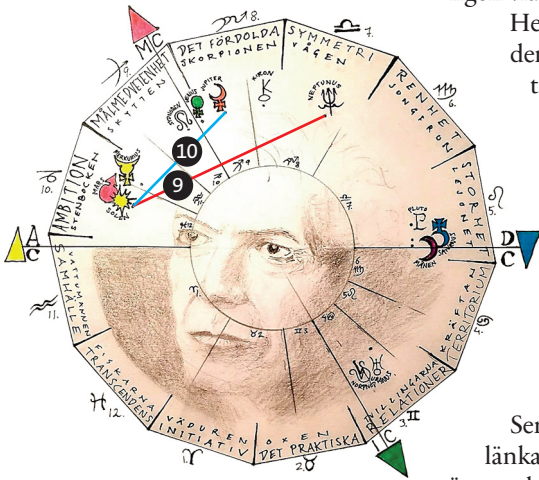
Den som dras in i dessa berättelser förlorar successivt respekten för vad vi kallar naturliga förklaringar, och slutar med tiden att bekymra sig om huruvida berättelserna är bokstavligen sanna eller om de är symboliskt menad fiktion. Sådantillvida är de i samma kategori som världsreligionernas klassiska urkunder. Och såntillvida slår de an på den sträng i oss som förbinder Neptunus och Uranus. Om vi har någon sådan. David Robert Jones generation hade en stark sådan, en trigon. Dessutom hade de något som kan liknas vid en tjuvkoppling mellan komplementkänslornas Neptunus och alternativtänkarnas Uranus, nämligen via dödsmedvetandets Pluto.

Hela Bowies generation hade denna potenta koppling mellan de tre spökplaneterna. Det unika för just David Robert Jones, och de som eventuellt föddes vid samma timma den dagen, var att den sammanlänkade spöktrianen just då hade Pluto såpass nära västerrand (DC, som är porten till de utomlevandes värld), och med Saturnus och månen.

Ser hur Neptunus i höjden har två länkar till Uranus i djupen. Den ena är en rak väg, en harmonisk trigon. Den andra är via två svagare men snabbare sextiler, sammanlänkade av dödsrikets konung, Pluto, som i sin tur befinner sig i konjunktion med tuktens och känslans intelligenser, det vill säga med Saturnus och månen. Tukt, det är när man skär bort det oväsentliga, och känsla, det är sinnet för det kvalitativa.

Flirtar Bowie med döden får han helt enkelt en snabbare koppling mellan mörk, poetisk känsla och snillrikt omstörtande perspektiv. Utan att fråga konventionen om lov.

Trigonen lockar däremot inte till regelbrott. Men i det här fallet går trigonen mellan två storheter, Neptunus och Uranus, som i sig står utanför våra regelverk. Eller, kort och gott med Carl Jonas Love Almqvist: Det går an.



### *Paradoxal lemniskata*

I efterhand kan det tyckas märkligt att Bowie inte fick större genomslag med sina tidiga verk, med skivor som *The Man Who Sold the World* (1970), den närmast hermetiska *Hunky Dory* (1971) eller ens den med tiden så berömda *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders From Mars* (1972). Var han bara före sin tid eller finns det andra skäl?

Det gör det. Bowies neptunistiskt udda sinnelag går inte riktigt hem hos hans enorma aptit på genomslag (Stenbocken) och publikkontakt (Merkurius). Vi ser det på kvadraturen (9) mellan Neptunus och soltriaden – solen, Mars och Merkurius – i Stenbocken. Kvadraturen ger honom motstånd. Med tiden ger det honom muskler, som i den grandiosa dystopin *Diamond Dogs* (1974), men initialt går det mest bara trögt. Han sjunger sina ärligt skrivna poem om själens mörker och trängtan, men ler infriande mot publiken.

På ett sätt ger han upp ett tag, i alla fall på Neptunus och den prägel Neptunus ger hans inre liv, och får ett kommersiellt genombrott med *Let's Dance* (1983). Många av hans gamla beundrare står helt oförstående, eller rentav avståndstagande, men pengarna rullar in. Det är sextilen till Jupiter, sinnet för potential, som gör sig gällande. Från sin höjd i Skorpionens tecken blixtrar Jupiter ner ett framgångsrecept genom snabbkopplingen till soltriaden i öst, där mötet med yttervärlden sker. Och världen dansar till Bowies *cold fire*.

Sextilen mellan Jupiter och solen (10), och solen såpass nära soluppgångens plats i öster, AC, ger Bowie en visionär framtoning. Han är medryckande, har utstrålning, är någon i vars närhet man trivs, även om han är upptagen med karriären, vilket han gärna är eftersom solens position även hör till däckkraftiga Mars, båda i ambitiösa Stenbocken.

Men han är plågad, inte bara av dåligt samvete för Terry, utan även av sådant som döljer sig i de djup han ville utforska. Han skulle ha kallat det demoner. När det var som värst hade han alltid ett kors runt halsen, och skivtiteln *Station to Station* (1976) refererar till en klassisk bönedisciplin inom den franciskanska mystiken, den så kallade korsvägsandakten, eller på klassisk kyrkolatin *Via Crucis*, där man mediterar över Jesu gogatavandring och dess olika moment eller stationer, en i taget efter varandra tills intensiteten stegras till det outhärdliga och man eventuellt benådas med transcendens; med ett andligt genombrott:

*Jesus döms till döden,  
Jesus axlar korset,  
Jesus faller till marken,  
Jesus möter moder Maria,  
Jesus får hjälp av Simon från Kyrene att bära korset,  
Jesu ansikte torkas av Veronika,  
Jesus faller för andra gången,  
Jesus tröstar Jerusalems döttrar,  
Jesus faller för tredje gången,  
Jesus kläs av,  
Jesus spikas vid korset,  
Jesus dör på korset,  
Jesus tas ner från korset,  
Jesus begravs.*

Som vi ser och förstår är det inte några roliga meditationer. Men de ger perspektiv på det egna lidandet och är såtillvida en effektiv, om än besk, medicin. Dessa meditationer flyter i *Station to Station* ihop med kabbalans tio sfärer, där den gnostiska »guden bakom guden», *Ain Sof*, strömmar genom den översta sfären, Kronan, och filtreras, förtätas genom sfär efter sfär, slussas ner i förtätningens världar till Riket i tillvarons djupaste djup. »*Here are we, one magical movement from Kether to Malkhuth*», heter det i sången, när ett väsen faller till jorden, alltså inkarnerar.

Bowie spelade en tragisk, törstande rymdvarsel i filmen *The Man Who Fell to Earth* (1976) precis innan han gjorde denna skiva.

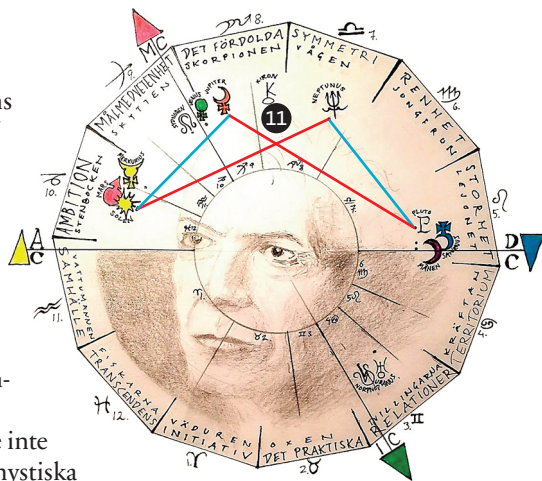
Bowies fysiska och andliga näring var under denna period en smula ensidig – han levde på mjölk, röda paprikor och kokain, samt sträckläste ockultisten *Aleister Crowley* – men är det hela förklaringen till hans paranoida och ångestridna förhållande till de fördolda dimensionerna? Det finns även en himmelsk orsak. Den heter *Kiron i Skorpionens tecken* samt även i Skorpionens hus, det åttonde huset. Allt som har att göra med det fördolda är plågsamt för honom. Ändå dras han till det. Det var ju Terry, nu nästan ett spöke själv, som visade vägen, och som gjorde David uppmärksam på att han hade ett sinne för sånt. Men ett sinne som består av Kirons svidande sting, och som är på kant med triaden Merkurius, Mars och solen vid porten till livet i den allmänna världen. Dispositionen för personlighetsklyvning gör sig ständigt påmind även i David.

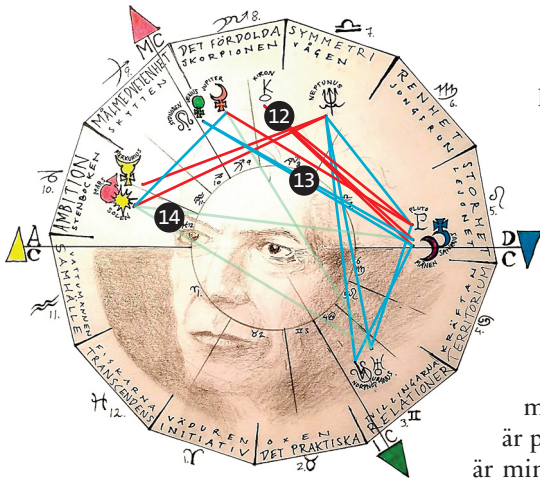
På så sätt påminner hans produktion om *Astrid Lindgrens*. Även hon har två distinkta sidor i sitt konstnärskap. Den ena är kläm-käck och solig, det är Barnen på Bråkmakargatan, Emil och Pippi. Den andra är dunkel och mystisk, det är Sunnanäng, Mio och Lejonhjärta.

Bowies soliga sida är kanske inte lika övertygande som hans mystiska sida, men den gav bra mycket mer klirr i kassan. Se aspekterna till penningssinnet Jupiter så har du förklaringen; en snabb sextil till offentlighetens solljus och en kärv kvadratur till mystikens svärmod. Tvärtom mot Neptunus, som har en snabb sextil till mystiken och en kärv kvadratur till solsidan. Och allt utom själva solsidan utspelar sig bakom kullisen mellan MC och IC (11)

Betrakta denna figur. Den allena säger mer om både Bowies mentalitet och hans konstnärskap än psykologiska analyser av hans uppväxt och hans genetiska arv. Figuren beskriver en rundgång mellan fem olika egenskaper. Känslan av personlig närvarokraft och vinnarskalle är förenade genom solen och Mars. Blixtsnabb fantasi, idérikeedom och påpasslighet finns genom sextilen till Jupiter. En viss otålig och rentav hänsynslös lust att trotsa moralregler och skapa en egen dynamisk etik, alltså en drift att provocera fram motstånd, finns genom kvadraturen till Pluto. Sextilen mellan Pluto och Neptunus legitimerar denna dynamiska etik genom generationens närmast instinktiva misstro mot dogmer. Och kvadraturen mellan Neptunus och solen/Mars, slutligen, är välsignelsen som är paketerad i en förbannelse, nämligen en överraskande tendens till svag självkänsla och tendenser till en viss besatthet, men som genom hans driv successivt förädlas till känslighet, mottaglighet, öppenhet och det djup som skiljer en äkta konstnär från en som enbart bemästrar hantverket.

Böjelser för missbruk och psykisk ohälsa är som alla konstnärer vet en del av skuggsidan. Denna lömska lemniskata utgör egentligen hela den regnbågsbro som skiljer Bowie från mängden.





Precis mitt på regnbågsbrons krön spökar smärtan. Det är den osynlige Kiron som den himmelska visheten placerat där. Att vara smärtsamt medveten om sin betydelse och samtidigt om hur långt man har kvar för att leva upp till denna betydelse, det är något många konstnärer brottas med, men att denna smärtpunkt är placerad precis på själva krönet är mindre vanligt. Dessutom precis där Skorpionens hus överlappar Skorpionens tecken. Det är ovanligt. Och utmanande.

Och som om inte denna utmaning vore nog är Kirons smärta alltså på kant med dödens, tuktsens och känslans trio: Pluto, Saturnus och månen, på västerrand (12). Bowie hade därför inte riktigt varit Bowie om han inte skapat Blackstar som ett sätt att, för att tala med Paulus, övervinna dödens sting.

Denna smärta och dödsångest hade förmodligen bara varit hämmande om inte en räddande trigon till Venus hade gjutit in skönhet och skaparkraft i dödsrikets triad. Men det har hon; ljuva Venus och hennes harmoniska kommunikation med dödens väktare i väster (13).

Bilden av Bowies inre liv börjar klarna. Men några i och för sig ganska svaga spänningar spelar in. De är svagare än sextilerna och inte lika snabba men de skapar en underliggande känsla av oro. De är kvinter (14).

Vi ser, på det hela taget, en aggressiv mystiker som inte drar sig för att paketera sitt djup i yta, och som inte klarar av medelmåttighet ens när han försöker vara en medelmåttig själv. En bildad, beläst, berest autodidakt med vårdat språk och aristokratisk framtöning trots sin enkla, för att inte säga medelmåttiga, bakgrund, som gjorde sin brors död till sitt konstnärliga klimax, sin egen till dess fullbordan.

Den delvis tveeggade Bowie blev genom sitt nyskapande en förebild även för många som inte ens tyckte speciellt mycket om hans



musik. Eller som min då tioåriga dotter konstaterade efter att ha bläddrat igenom *Paolo Hewitts* fotobok »*Album till album*» (2012) och lyssnat till en del av hans bättre låtar: »Bowie var större än sin musik.»

## *Författarens eftertanke*

Jag ser, när jag nu skummar igenom texten, hur mycket jag valde att tuga om. Men det är killed darlings, och sådana ger texten måttnad.

Den här analysen killade på sätt och vis en 50-årig darling för mig: Mitt romantiserade och kanske inte helt sunda förhållande till Bowie.

Jag blev aldrig riktigt klok på hans post-Terry-karriär. Gillade helt enkelt inte vad han skapade. Var undermedvetet arg och besviken på honom.

Han borde ha gått vidare med *Diamond Dogs*-spåret. Men genom den här analysen ser jag det uppenbara: Bowie var i första hand karriärist.

Konsten var hans färdmedel. Men vägen var klättrandet, och målet var *Fame*.

Den skapande flamman falnade eftersom han var livrädd för Väktaren, och Terry fanns nu helt på andra sidan.

Mysteriet med Terry var att han under sin levnad var på båda sidor. David fann det ångestframkallande, men klarade av det.

Eftersom han faktiskt älskade och såg upp till sin betydligt äldre halvbror även när han var psykotisk, bortom återvändo.

*Oh no, love, you're not alone  
No matter what or who you've been  
No matter when or where you've seen  
All the knives seem to lacerate your brain  
I've had my share, I'll help you with the pain  
You're not alone*

(»Rock 'n' Roll Suicide«, 1972)

Bowie gråter faktiskt när han sjunger dessa rader.

Jag älskar honom inte mindre för det. Men nyktrare. Och med mindre ångest. Modern till all ångest är självbedrägeriet.

*Alexander Kieding, Svärdsjö, 2024*